



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2974/2024
05.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из, чији је пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3065/23 од 21.11.2023. године, у седници одржаној дана 05.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3065/23 од 21.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3065/23 од 21.11.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8914/22 од 13.09.2023. године, ставовима првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев, и обавезан је тужени да тужиоцу исплати укупно 2.586.047,14 динара, са законском затезном каматом од 13.09.2023. године, до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужени стекао право јавне својине у 2891/5090 дела на парцели број .. у површини од 563 м2 КО ... у ЛН ..., уписана код РГЗ СКН Нови Сад 1. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 309.246,27 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3065/23 од 21.11.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и пресуда Основног суда у Новом Саду П 8914/22 од 13.09.2023. године, потврђена у делу којим је тужбени захтев тужиоца усвојен а преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је смањен износ накнаде парничних трошкова са 309.246,27 динара на 284.496,27 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде тужиоцу на име фактичке експропријације његове катастарске парцеле. У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде (чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку) *de facto* одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен, донета је правилном применом материјалног права и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.10.2022. године. Поднеском од 04.11.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.586.047,14 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић